

El moment més difícil de sant Josepmaria a Lleida

El 22 d'abril es compliran 75 anys d'un episodi dur de la vida de sant Josepmaria, que mentre estava predicant un recés a Lleida va conèixer la mort de la seva mare.

19/04/2016

Fragment del capítol "1941: Exercicis espirituals a Lleida" del llibre *Escrivà de Balaguer a Catalunya, 1913-1974*, de Josep Masabeu:

La primera tanda començava el 21 d'abril de 1941. El dia anterior va viatjar cap a Lleida, deixant la seva mare malalta i al llit a Madrid, a causa d'una pulmonia. Com hem explicat, ja des de la Guerra Civil, els membres de l'Opus Dei, que es dirigien al fundador com 'el Pare', anomenaven la senyora Dolores -la mare de sant Josepmaria- 'l'Àvia'. Li feia patir separar-se'n en unes circumstàncies com aquelles, però els metges asseguraven que el seu estat no era pas tan greu. Ell mateix ho explica en una carta dirigida als membres de l'Opus Dei anys després, el 8 d'agost de 1956:

El 1941, vaig deixar la meva mare molt malalta a Madrid, per anar a Lleida a predicar un curs de recés a sacerdots diocesans. No coneixia la gravetat, perquè els metges no pensaven que la mort de la meva mare fos imminent, o que no pogués curar-se. Ofereix les teves

***molèsties per aquesta tasca que
vaig a fer, vaig demanar a la meva
mare en acomiadar-me'n. Va
assentir, encara que no va poder
evitar de dir baixet: aquest fill!...***

***Ja al seminari de Lleida, on
estaven de recés els sacerdots,
vaig acudir al Sagrari: Senyor,
tingues cura de la meva mare, ja
que estic ocupant-me dels teus
sacerdots. A meitat dels exercicis,
al migdia, els vaig fer una prèdica:
vaig comentar la tasca
sobrenatural, l'ofici inigualable
que correspon a la mare al costat
del seu fill sacerdot. Vaig acabar, i
em vaig voler quedar recollit un
moment a la capella. Gairebé
immediatament va venir amb la
cara trasmudada el bisbe
administrador apostòlic, i em va
dir: don Álvaro li truca per
telèfon. Pare, l'Àvia ha mort, vaig
sentir a l'Álvaro.***

Vaig tornar a la capella, sense una llàgrima. Vaig entendre de seguida que el Senyor el meu Déu havia fet el que més convenia: i vaig plorar, com plora un nen, resant en veu alta -estava sol amb Ell- aquella llarga jaculatòria que tantes vegades us recomano: fiat, adimpleatur, laudetur... iustissima atque amabilissima voluntas Dei super omnia. Amen. Amen. Des de llavors, sempre he pensat que el Senyor va voler de mi aquest sacrifici, com una mostra externa del meu afecte als sacerdots diocesans, i que la meva mare especialment continua intercedint per aquesta tasca.[1]

Aquella capella estava presidida per una imatge en marbre de la Immaculada, que actualment es troba a la capella de la Casa Sacerdotal de Lleida, residència dels sacerdots ancians de la diòcesi.[2]
Era el 22 d'abril de 1941.

[1] Sant Josepmaria. *Carta 8-VIII-1956*, n. 45. AGP, sèrie A.3, leg. 94, carp. 1, exp. 2.

[2] Casa Sacerdotal de Lleida. Carrer del Sant Crist 6. Lleida.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/el-
moment-mes-difcil-de-sant-josepmaria-
a-lleida/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/el-moment-mes-difcil-de-sant-josepmaria-a-lleida/) (06/08/2025)